

Karczewicz Ágnes: Cinege-mesék hétről hétre

Készülődés Anyák napjára: mindenből egy

Az idei ötleteink még titkosak (annyit azért elárulhatok, hogy valami köze lesz a szivárványhoz), de ahogy készülődünk, egyre több „régvolt” együttlét idéződik fel bennem. Arra gondoltam, hogy ezek közül összegyűjtök egy csokorra valót: egy képet (na, jó ebből több is lesz), egy történetet, egy verset és egy ajándékötletet, hátha segítenek abban, hogy mindenki kitalálhassa azt a formát, mely valódi, örömteli együttlété varázsolja ezt a szép napot.

A kép: Vajon mit rejtenek a virágok?

A történet: A titok

Mindenki egyszerre mondja: Engem nem a gólya hozott, de nem ám! Nagymamám szerint mindenkinek van egy csillaga, ami lehoz a földre vendégeskedni, és amikor kitelt az ideje, újra eljön és visszavisz. Mások azt mondják: amikor a gólyák a ház fölött repülnek, lepottyantják a babát.

1. mesélő:

Egy nyári éjszakán kezdődött minden, amikor szüleim fejében megfogant a gondolat: szeretnének egy kisbabát. Icipici gondolat voltam, de voltam. A gondolatot tett követte, s kaptam tőlük egy nagyon kicsi, gyenge testet.

Olyan kicsi és gyenge voltam, hogy a legkisebb ingecske is kicsi lett volna rám. A világ legkisebb bölcsőjében is elvesztem volna, és mivel az ember gyerekének sehol nincs olyan jó helye, mint az édesanyja pocakjában, így hát átmenetileg én is pocaklakó lettem.

2. mesélő:

Az anyukámmal voltam éjjel-nappal, magával vitt mindenhová. Fejem fölött dobogott a szíve, erre a zenére ébredtem és aludtam el. Lassan megismertem szüleim hangját. Volt egy mély, de nagyon simogató hang: az apukám. A csacsogó és vidám pedig az anyukám.

3. mesélő:

Gyakran megsimogattak és ez nekem nagyon jól esett. Szépen növogettem, egyre szűkebbnek bizonyult a lakhelyem. Sokat mocorogtam, ilyenkor az anyukám megcsiklandozta a lábcskámat. Remekül elszórakoztunk.

Fémes koccanások, csörgések, sürgés-forgás. Az anyukám szíve egyre hevesebben vert a fejem felett. Mi történt? Tudni akarom!

4. mesélő:

Megérkeztem. Itt vagyok ebben az új világban. Remek dolog az élet. Vannak játékaim, ágyam, puha takaróm. Esténként az apukámmal nagyokat fürdünk. Mindenki nagyon szeret engem.

5. mesélő:

Elkezdtem nőni, és ezt egészen addig abba sem hagyom, míg olyan nagy nem leszek, mint a papám. Örülök, hogy ide születtem. Örülök, hogy Ők a szüleim, nagyon szeretjük egymást. Most már úgy hívnak minket, hogy CSALÁD.

Mindenki együtt mondja: Az idő gyorsan szalad. Már elmúltam ... éves. Láttam esőt, havat, erdőt, folyót, tavat, de még nem tudom, miért kék az ég? Miért illatosak a nagymama virágai, miért szalad minden, ha a vonaton ülünk?

Mindent tudni akarok! Olvasni a papírról, a helyét a kockáimnak, biciklizni, és fölmászni a mászóka legfelső fokára. Imádok kirándulni, gyalogolni a mezőn, ahol a fű olyan magas, mint én és olyan színesek a virágok, mint a szivárvány. Repülnék a madarakkal is, s ha a felhők fölött találkoznék a gólyákkal, megsúgnám nekik a titkot: nem mondom el senkinek, de én már tudom, hogy nem Te hoztál, én SZÜLETTEM!

A vers: Csoóri Sándor: Hívogató

Ide bújj,
ide bújj hozzám!
Zöld barlangra találtam
bodzabokor alján.

Összehajolunk,
s hajlik a sás,
nevedet mondom,
szél dudorász.
Megersimogatlak,
ringat a tó,
játszani hívlak,
szól a rigó.

Az ajándék, melyhez nem kell más, mint egy deszka, fapác és sok-sok kő.

Befejezésül a „titok”: (mit is rejtettek a virágok?). Persze, hogy a gyerekeket és az anyukáknak a hangjuk alapján kellett rájuk találni.

